

Capitolul 16

Starea practică a adunării din Corint era, așa cum am văzut clar la studiul acestei scrisori, foarte slabă. În mijlocul ei se găseau sciziuni, asemănarea cu lumea, pofta carnală, anomalii la frângerea pâinii și învățatură falsă. Satan încerca să strice totul, mai întâi viața și apoi învățatura; mai întâi dreptatea și apoi credința. De aceea este ușor de înțeles, că inima apostolului era îngrijorată și apăsată din cauza lor, și aceasta cu atât mai mult, când ne gândim la dragostea părintească și afecțiunea lui pentru credincioși. Starea lor era realmente deosebit de tristă; dar ea a slujit, ca toate sentimentele și toată dragostea inimii lui, pe care le avea în mod deosebit pentru corinteni, să se reverse, așa cum se vede mai ales în cea de-a doua scrisoare. Și în acest capitol el li se adresează într-un fel foarte afectuos și cu încredere, le dă rânduiești cu privire la slujba față de cei nevoiași din Ierusalim și îi încurajează în această slujire. El le dă îndemnul să facă o colectă pentru ei, așa cum aceasta s-a convenit între apostoli, în timpul când Pavel, ca apostol recunoscut al națiunilor, a părăsit Ierusalimul. El îi roagă, ca în ziua întâia a săptămânii fiecare să pună deoparte după câștigul lui; și mai târziu, când el va fi la ei, voia să trimită câțiva frați, pe care ei îi considerau vrednici, cu scrisori la Ierusalim, ca să le ducă darurile de dragoste străne; el însuși era pregătit să călătorească la Ierusalim, dacă era potrivit (versetele 1-4).

Fără să ia în considerare starea lor tristă, apostolul dorea totuși să se folosească de slujba lor; și aceasta este cu adevărat foarte mângâietor și educativ pentru inima noastră. El îi privește și îi tratează încă ca creștini; ei stăteau încă pe fundamentul adevărului și alcătuiau Adunarea lui Dumnezeu în Corint; și această realitate l-a determinat pe apostol să le scrie cu mai mare seriozitate. Dar cu toate că inima lui s-a ușurat într-o oarecare măsură prin scrierea acestei scrisori, prin aceea că avea încrederea că Domnul le va binecuvânta inimile, totuși el nu se putea decide să meargă acolo, chiar dacă aceasta era intenția lui. El voia să călătorească spre Macedonia trecând prin Corint și la întoarcerea lui de acolo să-i vadă pentru a doua oară (2 Corinteni 1,15.16). El se abține de la aceasta, fără să le spună vreun motiv; el vorbește cu incertitudine și despre rămânerea lui la ei: «*Și poate voi rămâne la voi sau poate chiar voi ierna la voi ... nădăjduiesc să rămân cu voi un anumit timp, dacă va îngădui Domnul*» (versetul 6 și 7). În cea de-a doua scrisoare le face cunoscut, că starea lor actuală a fost cauza pentru care el nu s-a dus la ei. Pavel s-a gândit să rămână în Efes până la Cincizecime; «*căci*», spune el, «*mi s-a deschis aici o ușă mare și largă și sunt mulți împotriviți*» (versetele 8 și 9). Aceste două realități, ușa deschisă și mulții împotriviți, erau pentru el un motiv să rămână, și ele sunt în orice timp un semn caracteristic foarte remarcabil pentru oricare lucrător în lucrarea Domnului. Ușa deschisă este o dovadă, că Dumnezeu este prezent și consideră bună activitatea, și activitatea împotriviților face necesară rămânerea din cauza dușmanului. Deseori împotrivirea este considerată o ușă închisă; aceasta este închisă numai atunci când nu mai este nici o dorință de a asculta Cuvântul, și Dumnezeu nu lucrează, ca să trezească atenția. Când însă Dumnezeu lucrează, împotrivirea dușmanului este numai un motiv ca să nu se renunțe la lucrare. Se pare că Pavel a suferit mult în Efes (capitolul 15,32), și cu toate acestea a continuat lucrarea. Răscoala, care a pricinuit-o Dimitrie (Faptele Apostolilor 19) a închis ușa și l-a făcut pe Pavel să plece de acolo.

Știm din Faptele Apostolilor 19,22, că Pavel a trimis pe Timotei în Macedonia și, așa cum vedem în acest capitol, era de părere, că el va călători până la Corint. De aceea el dă îndemnul: «*Dacă sosește Timotei, vedeți să fie fără frică la voi, căci el este prins ca și mine la lucrul Domnului. Nimeni, deci, să nu-l disprețuiască. Să-l conduceți în pace*» (versetele 10,11). Tinerețea lui Timotei a pricinuit acest îndemn. Pavel trebuie să se fi temut, că ei ar fi încercat să justifice lipsa lor de supunere, așa cum din păcate deseori se întâmplă, prin tinerețea lucrătorului. De aceea el le amintește, că Timotei, ca și el însuși, face lucrarea Domnului; și cu adevărat, el a lucrat cu mare credincioșie. Și aceasta este suficient să ne facă pe deplin responsabili de supunerea noastră. Cu privire la Apolo, apostolul l-a rugat să meargă împreună cu frații la Corint, și aceasta a dovedit cât de liber era sufletul lui de orice invidie. El știa că Apolo a lucrat în Corint însoțit de binecuvântare, și el aștepta și în continuare aceasta. Apolo nu s-a hotărât până în momentul acela să călătorească la Corint. După cum se pare, el nu voia prin prezența sa să ofere ocazia să se gândească că el muștra

lipsa prezenței lui Apolo, în mod deosebit și de aceea, că unii se numeau după numele lui (versetul 12).

După aceste rânduiele și comunicări diferite, apostolul se adresează încă o dată corintenilor cu un îndemn plăcut dar totodată foarte sever: «*Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă! Tot ce faceți să fie făcut cu dragoste*», (versetele 13.14). Cât de bogate în conținut sunt aceste câteva cuvinte! Era dorința cea mai stringentă a apostolului, ca până la sfârșit ei să rămână tari și credincioși și ca dragostea să fie izvorul tuturor acțiunilor lor. El iubea pe corinteni cu o dragoste părintească, căci ei erau copiii lui, pe care i-a născut prin Evanghelie; și oricât de mare putea fi cusurul lor, ei rămâneau totuși prețioși pentru inima lui.

În continuare găsim în acest capitol o dovadă clară, că fiecare, fără o chemare specială, ci numai prin puterea Duhului Sfânt se poate dedica în slujba Adunării, și dacă o astfel de persoană slujește cu credincioșie, ceilalți sunt dator să-l recunoască și să i se supună. «*Vă îndemn, fraților: cunoașteți casa lui Ștefana, că ea este cel dintâi rod al Ahaiei și că s-a dedicat cu totul în slujba sfinților. Fiți și voi supuși unor astfel de oameni și fiecăruia care ajută la lucrare și muncește*» (versetele 15.16). Domnul Însuși recunoaște pe astfel de lucrători de bună voie, care, mânați de dragostea lui Hristos și călăuziți prin Duhul Sfânt, se dedică slujirii sfinților, și El așteaptă și din partea noastră recunoașterea unei astfel de slujiri și supunerea față de acești lucrători. Aceasta are o importanță mare, în mod deosebit și în timpul actual, unde deseori o astfel de slujire de bună voie este privită ca atac asupra unei funcții spirituale, și la nimic nu se gândește mai puțin, ca la recunoaștere și supunere, crezându-se că pentru acea slujire sunt îndreptățiți numai aceia care au ajuns la aceasta printr-o chemare specială și ordinare din partea oamenilor. În Cuvântul lui Dumnezeu însă găsim contrariul. Tot așa nu auzim nimic despre o chemare specială a lui Apolo. Cu privire la alții, el era un lucrător absolut independent. Instruit parțial prin alți lucrători, el acționa liber potrivit cu harul primit, așa cum el îl considera că este plăcut lui Dumnezeu.

Totodată doresc aici să atrag atenția la o altă chestiune foarte importantă, care stă mai mult sau mai puțin în legătură cu cele spuse mai înainte. Această scrisoare, cu toate că se ocupă cu toate detaliile stării interne a adunării din Corint, nu amintește cu nici un cuvânt pe bătrânii adunării sau alte persoane cu funcții, care în general existau. Dacă în Corint ar fi existat astfel de persoane, ne-am fi așteptat, ca la multiplele lipsuri și cusururi în adunare, apostolul să se fi adresat pe nume la aceștia și să-i fi îndemnat la credincioșie și veghere și să le fi adus aminte de responsabilitatea lor; dar dimpotrivă, el îi face pe toți răspunzători; și aceasta este foarte important de luat în seamă. Noi avem Cuvântul, și în acest Cuvânt Dumnezeu a purtat de grijă pentru mersul unei adunări în toate timpurile și, așa cum am văzut, a dat îndemnuri în Cuvânt, ca toți să fie recunoscuți și să se supună tuturor celor care prin puterea Duhului se dedică cu credincioșie slujirii sfinților, fără să fie chemați sau puși pe funcții în vreun mod deosebit. Nici decăderea generală a Bisericii, și nici lipsa de persoane instalate în funcții nu vor putea împiedica pe aceia, care vor să asculte de Cuvânt, să respecte toate lucrurile necesare ordinii creștine. În toate timpurile, chiar și în acelea cu tot felul de rătăcirii și sciziuni, Domnul ne va da ce avem nevoie pentru zidirea noastră sufletească, dacă ne ținem simplu de Cuvântul Său și ne lăsăm călăuziți prin Duhul Său.

Apostolul numește aici trei persoane, care prin participarea lor personală și slujba lor personală, i-au bucurat și înviorat inima. «*Mă bucur de venirea lui Ștefana, lui Fortunat și lui Ahaic, pentru că ei au împlinit ce lipsea din partea voastră, căci mi-au răcorit duhul meu și al vostru. Să recunoașteți deci pe astfel de oameni*» (versetele 17.18). Din aceste versete nu se pare că ei au bucurat inima lui prin relatări plăcute despre adunare sau printr-o dovadă a dragostei lor față de el. Inima lui era mult mai mult înviorată prin aceia personal; și el voia ca și corintenii să aibă parte la aceasta, prin aceea că el presupunea că ei aveau suficientă dragoste pentru el, ca prin mângâierea lui să fie mângâiați. Dragostea lor nu s-a gândit mai înainte la aceasta; dar el exprimă încrederea lui, pentru ca ei să se bucure de faptul că el a fost înviorat. Este mișcător să vezi cum dragostea apostolului se ostenește să trezească în inimile corintenilor sentimentul dragostei și părtașiei prin comunicarea, că acești trei frați din adunare i-au slujit, și cum el caută să lege bucuria lui cu a lor, ca în felul acesta să înnoiască și să consolideze legătura părtașiei.

Oricât de mari ar fi fost lipsurile în adunarea din Corint, apostolul recunoaște totuși, așa cum am văzut, mădularele ei ca fiind creștini adevărați, și el vrea ca și ei să se recunoască între ei ca atare

prin sărutul dragostei, expresia generală a sentimentelor frățești. «*Spuneți-vă salutări unii altora cu o sărutare sfântă*» (versetul 20). Trebuie remarcat aici, că apostolul, așa cum vedem în versetul 21 și în alte locuri, s-a folosit de alții, ca să scrie pentru el. Scrisoarea către Galateni face o excepție de la aceasta. El confirma scrierile lui adresate adunărilor prin aceea că la sfârșit el scria salutările cu propria lui mână.

La sfârșitul scrisori avem încă o dată ocazia să vedem, cât de deplin a recunoscut apostolul pe corinteni. El a rostit un anatema solemn asupra tuturor aceluia care nu iubesc pe Domnul Isus (versetul 22). Dacă existau din aceștia, el nu voia să-i recunoască; dar departe de a presupune aceasta la ei, dimpotrivă el le scrie în ultimul verset: «*Dragostea mea să fie cu voi cu toți în Hristos Isus!*» (versetul 24). Dacă deja inima apostolului atârna cu o așa simpatie intimă de o adunare a cărei stare era așa de slabă și cu lipsuri, dacă era o mare mângâiere pentru el de a fi capabil să-i recunoască pe toți în dragoste, cu cât mai mult puteau ei atunci, și noi împreună cu ei, să fie convinși de dragostea Aceluia care, pentru a ne salva de la pierzarea veșnică, Și-a dat viața Sa scumpă la moartea de cruce infamă, și Acela care, cu toate că El ne atenționează cu o solemnitate sfântă și ne disciplinează, în același timp ne poartă și ne conduce cu așa de multă răbdare, dragoste și blândețe. Și această scrisoare este o mărturie a dragostei Lui intime și a purtării Lui de grijă față de noi. El a folosit împrejurările triste din Corint, ca să ne dea anumite învățături, ca să ne facă să înțelegem în multe aspecte voia Sa plăcută, atât cu privire la noi înșine cât și cu privire la Adunare. Fie ca inimile noastre prin har să fie voitoare și gata nu numai de a cerceta cu râvnă voia Sa, ci și să o împlinească cu credincioșie prin puterea Duhului Sfânt!